USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A. T.**, Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou, se sídlem Nádražní 38/8, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2016, č. j. OAM-1018/ZA-ZA14-ZA05-2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2017, č. j. 62 Az 20/2016 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Beatě Kaczynské, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl, neboť žalobní námitky nepovažoval za důvodné.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhoval zrušit napadený rozsudek a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel ve včas podané kasační stížnosti ve prospěch přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zdůraznil, že napadený rozsudek nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, v němž se soud mimo jiné zabýval možností soudního přezkumu předpokladů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a v němž dovodil, že výklad neurčitého právního pojmu *„případ hodný zvláštního zřetele“* a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav je ve smyslu § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelná soudem. Stěžovatel již v žalobě vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného, který důvody zvláštního zřetele hodné na jeho straně neshledal. Krajský soud tyto závěry přezkoumal pouze v omezeném rozsahu, z odůvodnění napadeného rozsudku tak není zcela zřejmé, k jakým závěrům dospěl; vyslovil totiž pouze to, že *„v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení ani v otázce posouzení udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu“* a k tomu zopakoval závěry žalovaného. Uvedený omezený přezkum tudíž stěžovatel považoval za rozporný s judikaturou Nejvyššího správního soudu a toto pochybení mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

IV.

[5] Žalovaný vyjádřil nesouhlas s obsahem kasačních námitek. Napadené rozhodnutí považoval za vydané na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a také dostatečně odůvodněné na půdorysu stěžovatelem tvrzených skutečností v kontextu použité právní úpravy, což platí i pro závěry o neudělení humanitárního azylu. I krajský soud v napadeném rozsudku shledal závěry žalovaného za dostatečné. Žalovaný nepovažoval napadený rozsudek za rozporný s judikaturou Nejvyššího správního soudu a navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popřípadě ji zamítnout jako nedůvodnou.

V.

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[7] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelů ve smyslu těchto judikaturních závěrů Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nedovodil. Stěžovatel jej spatřoval v odklonu krajského soudu od judikaturních závěrů týkajících se přezkumu podmínek pro udělení humanitárního azylu, jak je Nejvyšší správní soud vytkl v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 - 27. Uvedené pochybení krajského soudu podle stěžovatele mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Těmto úvahám stěžovatele však kasační soud nemohl přitakat.

[8] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že i ve věcech týkajících se mezinárodní ochrany je rozsah soudního přezkumu ovládán dispoziční zásadou, a to i v otázce (ne)udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Správní soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů a v rozsahu vymezeném žalobními tvrzeními. Není povinen za žalobce (stěžovatele) vyhledávat další (jiné) důvody, pro něž by mohl žalobě vyhovět. Uvedené kasační soud zdůrazňuje proto, že stěžovatel

v žalobě v tomto směru namítal, že nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný s možností udělení humanitárního azylu vypořádal, zejména jak posoudil jeho zdravotní obtíže a k jakým závěrům dospěl v otázce dostupnosti zdravotní péče v zemi stěžovatelova původu.

[9] Z napadeného rozhodnutí přitom plyne, že žalovaný na půdorysu skutkových zjištění stěžovatelova případu a také v návaznosti na zjištění přijatá z podkladů rozhodnutí shledal, že důvody zvláštního zřetele hodné, jež jsou předpokladem pro další úvahy o možnosti udělení humanitárního azylu, ve stěžovatelově věci nejsou dány. Jakkoliv stěžovatel již ve správním řízení vyjádřil nesouhlas s obsahem podkladů rozhodnutí (s nimiž měl možnost se seznámit) s tvrzením, že nepodávají pravdivý odraz situace v zemi jeho původu co do poskytnutí pro stěžovatele potřebné zdravotní péče, sám žádná konkrétní tvrzení ani důkazy na podporu těchto svých tvrzení neoznačil, ani žalovanému neposkytl. Věrohodnost podkladů, z nichž vyšel žalovaný, však nezpochybnil a ani nenamítal, že nejsou aktuální či z jiného důvodu zkreslené; pouze nesouhlasil s jejich obsahem, aniž nabídl podklady jiné, vyvracející dosavadní zjištění žalovaného. Ten přitom na stranách 8-9 napadeného rozhodnutí obsáhle vysvětlil, proč se ve stěžovatelově případě nejedná o důvody hodné zvláštního zřetele, pokud jde o posuzovanou možnost poskytnutí zdravotní péče stran hepatitidy typu C a psychických problémů, kterými stěžovatel prokazatelně trpí. Již žalovaný tak v souladu s judikaturou kasačního soudu zhodnotil stěžovatelovu konkrétní situaci a její možné podřazení pod neurčitý právní pojem *„důvody zvláštního zřetele hodné“* užitý v § 14 zákona o azylu. V podrobnostech lze na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázat, aniž je třeba ji na tomto místě znovu opakovat.

[10] Krajský soud neshledal na straně žalovaného pochybení a v odstavci [20] napadeného rozsudku znovu vytkl podstatné okolnosti, pro něž považuje za správný závěr, že na straně stěžovatele nejsou dány *„důvody zvláštního zřetele hodné“;* poukázal na přiléhavou judikaturu kasačního soudu. Jak již shora uvedeno, pouhý stěžovatelův nesouhlas s hodnocením zjištěného skutkového stavu bez dalšího na tomto závěru nemůže ničeho změnit. Ani z obsahu správního spisu, ani ze žaloby neplyne, že by stěžovatel nabídl jakékoli důkazy na podporu svého tvrzení o nedostupnosti zdravotní péče v zemi původu právě pro ty nemoci, jimiž trpí, tedy na podporu závěru, že právě v jeho případě jsou dány *„důvody zvláštního zřetele hodné“*.

[11] Pokud stěžovatel dovodil rozpor napadeného rozsudku s judikaturou Nejvyššího správního soudu z té prosté skutečnosti, že krajský soud mimo jiné vyslovil, že *„je věcí správního uvážení, zda jsou uvedené důvody (hodné zvláštního zřetele) u žadatele shledány“*, nelze jeho názoru přisvědčit. Je pravdou, že krajský soud v rámci právního posouzení přísně nerozlišil část týkající se přezkumu závěrů žalovaného ohledně podřazení konkrétních skutkových okolností případu pod neurčitý právní pojem *„důvody zvláštního zřetele hodné“*, od části (omezeného) soudního přezkumu správního uvážení (o udělení humanitárního azylu). To však samo o sobě přesto důvod přijatelnosti kasační stížnosti nezakládá. Jelikož z napadeného rozhodnutí žalovaného nepochybně vyplývá, že neshledal ve stěžovatelově případě naplnění *„důvodů zvláštního zřetele hodných“*, a z jakých důvodů, nebylo již místo pro správní uvážení. Krajský soud tak sice důsledně nerozlišil ony dvě části soudního přezkumu, jak je v teoretické rovině vyložil kasační soud právě

v odkazovaném rozsudku č. j. 1 Azs 200/2014 - 27, přesto však svoje úvahy o tom, proč považuje za správný závěr o nenaplnění neurčitého právního pojmu *„důvody zvláštního zřetele hodné“* v napadeném rozsudku vyložil (viz odst. [20]), a tím dostál požadavku jeho plného a meritorního přezkumu ve smyslu na věc dopadající judikatury.

[12] Lze tedy shrnout, že krajský soud se judikaturního odklonu nedopustil, naopak věc posoudil zcela v souladu s ustálenou judikaturou, na niž také poukázal, tudíž napadený rozsudek nemohl mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení a založit důvod přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu.

[13] Nejvyšší správní soud tak již je pro pořádek shrnuje, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na v podstatě jedinou stěžovatelovu námitku vztahující se k otázce (ne)udělení humanitárního azylu.

VI.

[14] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní stěžovatelovy zájmy, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[16] Ustanovené advokátce se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3.400 Kč, která je dále zvýšena o 21% daň z přidané hodnoty (tj. o 714 Kč), jejíž je zástupkyně stěžovatele plátkyní. Částka v celkové výši 4.114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu